ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ — ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ο ΝΤΑΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐπὶ τέλοὺς ὁ Μπάης ἑτοιμάστηκε καὶ μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στοὺς δρόμους πάνοπλος καὶ ἀντάρτικα ντυμένος! Τὼρα ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς ὁ πόλεμος σχεδόν, εἶχε πλέον τελειώσει.

— Τό Κράτος ἔκαμε ἀνακωχὴ καὶ ὄχι ὁ λαός! Διεμαρτύρετο ὁ Μπάης. Τὸ φιλότιμο, ρέ, δὲν ἐπιτρέπει τὴν εἰρήνη!

Καὶ ἀποφάσισε τὴν Κυριακὴ νὰ φύγῃ.

Ἔβγαλε λόγο στὸ λαό, καὶ κλάψαν ὅλες ἡ γυναῖκες. Σύστησε ὅτι ὅλοι πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦνε ἑαυτοὺς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὅλοι βρεθῆκαν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἀλλά... «ἂς ὄψεται ὁ αἴτιος!»

— «Ἔχουμε, τοῦ εἶπαν, σπίτια, μαγκουφιές, γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά! Ποῦ νὰ τ' ἀφήσουμε πίσω; Ἐσὺ βλέπεις, εἶσαι ἄλλο πρᾶμα. Εἶσαι ἕνα ξερὸ κορμί.

— Καλὰ ντέ, ὁποιος θέλει εἴπαμε, ἐφώναξεν ὁ Μπάης. Πόλεμος εἶνε ἐδῶ, δὲν εἶνε *γιαπράκια* νὰ τὰ φᾶμε!

Ἔβγῆκε πάνοπλος στοὺς δρόμους.

***

Πρὶν φύγῃ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ λίγο καὶ τὴν σκοπευτικὴ του ἱκανότητα.

Ὅλο τὸ χωριὸ τὸν ἀκολούθησε στὴν «Πέρα - Ράχη», ποὺ θὰ ἔρριχνε! Ἐκεῖ ἕνα δένδρο μὲ μακρυὰ κλωνάρια, σὰν σουβλιά, στεκότανε, τρεμοκινῶντας τὶς πράσινες καὶ τρυφερὲς κορφὲς του στὸν ἥλιο! Ὁ Μπάης στάθηκε εἴκοσι μέτρα μακρυὰ καὶ τὸ σημάδεψε μὲ προσοχὴ μεγάλη.

— Μπούμ!

Κι' ἀπὸ τὰ πολλὰ κλωνάρια, μιὰ κλάρα τουφωτὴ ἐλύγισε καὶ ἔπεσε.

— Ἐκείνη ποὺ σημάδευα εἶνε!... ἐφώναξε ὁ Μπάης.

— Οὔρ, μπράβο Μπάη! Τοῦρκος γιὰ Τοῦρκος, δὲν θὰ μείνῃ!... φώναξαν κ' οἱ χωριανοί.

Ὁ Μπάης ἐξανασημάδεψε. Φαίνοταν πὼς σημάδευε τὸν κορμό, ἀλλὰ μὲ τὸν τουφεκισμό, μιὰ ἄλλη κλάρα κόπηκε κ' ἔπεσε κάτω.

— Οὐρέ, διάνα ἔκανα! ξεφώνησεν ὁ Μπάης.

— Τὴν κορφὴ Μπάη μ' σημάδευες; τὸν ρώτησαν.

— Ἀμ' τὶ δά, τὶς ρίζες; ἀπάντησε αὐτὸς θυμωμένος.

***

Τὴν Κυριακὴ σημαῖες καὶ κακὸ στὸ χωριό.

— Θὰ ἔφευγε ὁ Μπάης!

Ὁ κόσμος στὸ ποδάρι. Τουφεκισμοί, φιλήματα κι' ὁ παπᾶς, ἀνεβασμένος σ' ἕνα λιθάρι, τὸν προσφώνησε:

— Ὕπαγε τέκνον εὐγενές, ἵνα θυσιασθῇς ὡς ὁ ἀμνὸς τοῦ Κυρίου! Ὕπαγε καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα μένομεν τοῖς ἐκείνων ῥήμασι πειθόμενοι! Σπεῖρον τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν παντοῦ!

Τὸ χωριὸ συγκινήθηκε, χειροκρότησε, μαντήλια σφόγγισαν τὰ κλαμένα μάτια. καὶ ὡς κ' αὐτὸς ὁ Μπάης δάκρυσε!

— Οὔρ' ἔκλαψι κι' οὔ Μπάης!... Λέγαν ὅλοι μὲ συγκίνησι.

***

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἡ Ἱστορία κλείει πειὰ τὸ βιβλίο της καὶ καταθέτει τὴν γραφίδα...

Κι' ὁ Μπάης ὁ Ἀχάλαγος τὶ ἀπόγινε;

Ἄλλοι εἶπαν πὼς τὸν εἶδανε σεή... Κόρινθο νὰ κουτσοπίνῃ. Ἄλλοι πὼς ἔκανε ἐμπόριο κρεμμύδι στὸ Αἴγιο κι' ἄλλοι πὼς πούλησε καὶ τὸ ντουφέκι του, ποὺ ὁ Δῆμος Κουκουβάων, δῶρον γιὰ τὴν αὐτοθυσία του, τοῦ τῶχε κάμει...

Ἤρθαν κ' οἱ «βλάμηδες» στὸ πανηγῦρι.

Ἡ εἰρήνη εἶχε πειὰ ὑπογραφῇ, καμμιὰ νέα συμπλοκή, σὲ κανένα μέρος δὲν ἀκούστηκε. Τὶ ἔγινε λοιπὸν ὁ Μπάης; Πῶς δὲν ρίχτηκε νὰ διώξῃ τὸν ἐχθρό;

***

Μὲ καιρὸ ἔμαθαν τέλος πὼς ἦταν ἄρρωστος σ' ἕνα Νοσοκομεῖο. Τοὺς ἔγραψε ἀπὸ κεῖ ὁ ἴδιος ὁ Μπάης καὶ τοὺς πληροφόρησε πὼς ἄμα μάθανε οἱ Τοῦρκοι πὼς ξεκίνησε, τοῦ κάμανε καρτέρι, πὼς μιὰ ὀβίδα «διαμπάξ» τὸν πέρασε, καὶ ὅτι μόλις γλύτωσε ἀπὸ τὸν χάρο. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ὅμως στὸ χωριὸ διέδωσαν, πὼς μεθυσμένον τὸν βρῆκαν σὲ μιὰ ταβέρνα, καὶ τὸν συμμαζέψαν στὸ Νοσοκομεῖο.

Ὅτι θέλετε πιστέψετε τὼρα σεῖς...

***

Καταπικραμένος ὁ Μπάης γύρισε στὸ χωριό, ἔπειτα ἀπὸ μῆνες.

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, δὲν τοὺς ἐπρόφτασα τοὺς Τούρκους! εἶπε στοὺς χωριανούς.

Ἂν δὲν ἐπρόφτασεν ὅμως νὰ πολεμήσῃ, εἶχεν ἄλλα κατορθώματα γιὰ νὰ διηγηθῇ.

— Τὸν Μητσαριὰ τὸν Κονταπέτο, τὸν πρῶτο τοῦ Γαλαξειδιοῦ παλληκαρᾶ, τὸν ξέρετε; ρώτησε.

— Ὕπαγε τέκνον εὐγενές!

— Χά! χά!

— Ἔ, νὰ τὸν συχωρᾶτε πλέον!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ τρομεροῦ παλληκαρᾶ, «ποὺ χάθηκε», ὅλοι ἀναχαύγασαν:

— Ὄχι δά!

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω!

— Μπούμ!...

Κ' ἔστριψε τὸ καμαρωτὸ μουστάκι του τὸ «μαῦρο καὶ χαϋμένο»!

— Ἀμ καὶ πῶς!

— Τὸ πῶς μὴν τὸ ρωτᾶτε!

Ἡ μεγάλη εἴδησις διαδόθηκε στὸ χωριό. «Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ τὸ πρᾶμμα!» Μερικοὶ γράψανε στὸ Γαλαξεῖδι κ' ἔλαβαν ἀπάντησι πὼς ὁ «Κονταπέτος ἔχει καιρὸ ποὺ ἀπὸ τὴν πόλι χάθηκε, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ ποῦ γυρίζει!»...

Κ' ἔτσι ὁ Μπάης ἔγινε μέγας πειὰ καὶ σεβαστός!...

***

Πέρασε καιρὸς κ' ἦρθε καὶ τὸ πανηγῦρι! Ἤρθαν ἔμποροι ἀπὸ Μωρηὰ καὶ Ρούμελη, χωριᾶτες κατεβῆκαν ἀπὸ τὰ χωριά τους, ἦρθαν φασουλῆδες καὶ θεάματα, κοπέλλες καὶ «Κυρίες». Ἤρθαν καὶ οἱ παλληκαράδες τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Μεσολογγίου. Ὁ Μπάης ἕτοιμος νὰ τοὺς δεχθῇ καὶ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

— Μουσαφιρλίκια, Μπαῆ μου;

— Δὲν βλέπεις φασαρίες ἀδερφοῦλι μου!

Τὸ βράδυ τραπέζι στοῦ Στραβοκαρέκλα τὴν ταβέρνα στρώθηκε. Ἔξη ξένοι νταῆδες, ἕξη βλαμάκια τῆς φωτιᾶς, κι' ὁ Μπάης ὁ Ἀχάλαγος ἑφτά. Ὁ Τόβολος ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὁ Σεβνταλῆς, ὁ Μίκιος, ὁ Χαράλαμπος, κι' ὁ Νῖκος ὁ Στραπάτσος!... Τὸν ἄλλον ὁ Μπάης δὲν τὸν γνώριζε.

— Ἂς εἶνε ρέ, ἀδερφάκι εἶνε κι' αὐτός. Θὰ συστηθοῦμε σιγὰ - σιγά...

Πάνω στὸ γλέντι ὁ Στραπάτσος μὲ τὴ γροθιά του ἔσπασε δυὸ ποτήρια.

— Ὤχ! Καὶ δὲν ὑπάρχει θάνατος!...

Ὁ Μπάης πυροβόλησε.

— Πώ! πώ! πώ! πώ! ωωωω, καὶ τὶ θὰ γίνῃ ἀπόψε!

Πάνω στὴ φασαρία αὐτή, μπῆκε κι' ὁ Βολιὸς ὁ Ἑτοιμόρροπος.

— Καλῶς το, τό Βολάκι. Κάθησε! Φέρτε κρασὶ γιὰ τόν Βολιό!

— Στὴν ὑγειά τοῦ Μπάη μας! φώναξε ὁ Βολιός. Παλληκάρι, ὄχι ψέμματα! Καμάρι τοῦ χωριοῦ μας καὶ τῶν παλληκαράδων παλληκαρᾶς! Τόν Κονταπέτο ἀπὸ τό Γαλαξεῖδι αὐτὸς τὸν ἔφαγε!...

Μωρὲ κι' ἀκόμα ζῇς!...

Στὸ ἄκουσμα οἱ κύκλοι τῶν ἀνδρείων ἐταράχθηκαν. Τάχασαν, κυττάχτηκαν, θελήσανε νὰ γελάσουν, μὰ ἀφοῦ ὁ Μπάης στεκόταν σοβαρός, σοβαρευτήκανε κι' αὐτοί.

— Τόν Κονταπέτο, εἴπες, σκότωσε! ρώτησ' ἄξαφνα ἕνας ἀπ' τοὺς ἥρωας τῆς παρέας.

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, ἀποκρίθηκε ὁ Βολιός!

— Ἀλήθεια Μπάη, τὸν σκότωσες;

— Δὲν τ' ἀφίνουμε τὰ *λυπημένα* τὼρα!... μουρμούρισε ὁ Μπάης καὶ στέναξε.

Οἱ ἄλλοι κυττάχτηκαν, ἀλλάξανε λίγες ματιὲς κ' εἶπαν:

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

«ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΤΡΩΣ...»

Ἕως τώρα ξέραμε τὴν παροιμία : *«Πὲς μου μὲ ποιὸν πᾶς νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι»*. Τελευταῖα ὅμως ἕνας Ἄγγλος γιατρὸς δημιούργησε τὸ κάτωθι νέο ρητό, τὸ ὁποῖον, ὅπως βεβαιώνει εἶνε ἀλάνθαστο : *«Πὲς μου τί τρῶς νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι»*.

Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς γιατρός, ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια μελέτησε συστηματικὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν τροφῶν στὸν ἄνθρωπο κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα :

Ἡ χρῆσις τοῦ βωδινοῦ κρέατος κάνει τὸν ἄνθρωπο δραστήριο καὶ τολμηρό.

Ἡ χρῆσις τοῦ χοιρινοῦ κρέατος κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀπαισιόδοξο.

Τὸ πρόβειο κρέας προκαλεῖ μελαγχολία...

Τὸ μοσχαρίσιο καταστρέφει κάθε δραστηριότητα.

Τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγὰ χαρίζουν ζωηρότητα πνεύματος, ἰδίως μάλιστα στὶς γυναῖκες.

Τὸ βούτυρο κάνει τὸν ἄνθρωπο φλεγματικό.

Τὰ μῆλα εἶνε εὐεργετικώτατα διὰ τοὺς διανοητικῶς ἐργαζομένους.

Ἡ πατάτα προκαλεῖ στενοχώρια καὶ τεμπελιά.

Ἡ μουστάρδα, ἐπὶ τέλους εἶνε θαυμάσιο τονωτικὸ τῆς μνήμης !...

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ ἔλαβε κάποτε μιὰν ἀναφορά, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ πιὸ περίεργη καὶ πιὸ πρωτότυπη ἀπ' ὅσες ἔχουν ὑποβληθῇ ποτέ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατο γιὰ κάποιο ἔγκλημά του ὁ μοναδικὸς ράφτης ἑνὸς μικροῦ Ἀγγλικοῦ χωριοῦ. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ὑποβάλουν ὑπὲρ αὐτοῦ στὴν βασίλισσα αἴτησι χάριτος, ποὺ ἦταν συντεταγμένη ὡς ἑξῆς:

«Στὸ χωριό μας ἔχουμε δυὸ καρροποιοὺς καὶ ἕναν μόνο ράφτη. Ἂν εἶνε ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δικαιοσύνη, νὰ κρεμασθῇ ἕνας ἄνθρωπος, ἂς εὐδοκήσῃ ἡ Μεγαλειότης Σας νὰ διατάξῃ τὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς καρροποιούς. Ὁ ἄλλος μᾶς φτάνει. Ἐνῶ ράφτη ἔχουμε ἕνα καὶ μόνον...»

— Ὄχι... Ἄ !... Ὅλα κι' ὅλα Μπάη, θὰ μᾶς τὸ πῇς ! ἐπιμένουμε *βλαμάκι !*

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιμένετε, λοιπός, ἀκοῦστε. Ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε πιαστήκαμε. Κᾶτι μοῦπες, κᾶτι σοῦπα, ὁ μακαρίτης σηκώθηκε ὀρθός : «Ρὲ μὴ μοῦ κάνῃς ἐμένανε τὸν κάργα !» τοῦ λέω. Τίποτα αὐτός. Κ' ἤτανε ψηλός, ὡς τὸ ταβάνι ξέρετε...

Ὁ Σεβνταλῆς διέκοψε :

— Ὁ Κονταπέτος δὲν ἤτανε ψηλός. Ἤταν κοντὸς σὰ τὸν κάβουρα !

— Ναί, δίκηο ἔχετε, κοντός. «Ρέ, ἄστα ρέ, τοῦ λέω !» Τίποτα αὐτός. Κάνει νὰ σηκώσῃ καὶ τὸ χέρι του. Μὰ τώρα ἐπιτρέπεται νὰ μᾶς νὰ τρῶμε μπάτσους ;... Ὄξω λοιπὸν ποὺ λὲς κι' ἐγὼ τότε τὸ *στιλέτο*, μιὰ στὴν καρδιὰ καὶ πὰρ' τον κάτω ! Οὔτε γκίχ, δὲν ἔκανε ! Μαυροφόρεσα κοσμάκη ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπετε !...

Οἱ ἄλλοι ἀντὶ νὰ συγκινηθοῦν, ἐξεκαρδίσθηκαν στὰ γέλοια.

— Ὥστε πάει ὁ Κονταπέτος, πέθανε ;

— Τώρα νὰ ἦταν κι' ἄλλος !...

Μὲ τὰ γέλοια τους ὁ Μπάης, σὰν νὰ θύμωσε.

— Βρὲ βλάμη, τί γελᾶς ;

— Βρὲ νὰ ὁ Κονταπέτος !

Καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸν ἑκτὸς τῆς παρέας, τὸν ἄγνωστό του μουσαφίρη...

— Μωρὲ σὺ εἶσαι ὁ Κονταπέτος ; φώναξε ὁ Μπάης.

— Ναί ! μούγγρισ' ἐκεῖνος.

Ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὁ Βολιός !

Ποῦ νὰ τὰ χάσῃ ὅμως, ὁ Μπάης ὁ Ἀχάλαγος. Κύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν Κονταπέτο, ποὺ ἀντίκρυ του καθότανε, σηκώθηκε λίγο, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ λεβέντη τοῦ Γαλαξειδιοῦ, ἔβαλε τὶς χροθιὲς στὴ μέση του, καὶ κυττάζοντάς τον κατάματα, τοῦ φώναξε σὰν ἔκπληκτος,σὰν νὰ μὴν πίστευε ὅτι, ἔβλεπε στὰ μάτια του.

— Μωρέ, ζῇς ἀκόμα !...

Σταμ. Σταμ.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ (*)

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ (**)

Λόγγος κι' ἀρμάνι γύρω στὸ παλάτι
Καὶ τὸ φυλᾶν ἀόρατα σπαθιά
Κ' ἐκείνη ἀποκοιμήθηκε βαθειά
Καὶ δὲν τὴν βλέπει ἀνθρώπου μάτι.

Μάγια κακὰ τῆς εἶχαν καμωμένα
Νὰ μὴν ξυπνήσῃ χρόνους ἑκατό,
Πρὶν ἕνα βασιλόπουλο ξακουστὸ
Ἔρθῃ νὰ τὴν εὑρῇ ἀπ' τὰ ξένα.

Σ' εἶσ' ἡ Κοιμάμενη Βασιλοπούλα
Ποὺ ὅλη ἡ Ἑλλὰς νανούρισμα γλυκό,
Σοῦ στέλνει ἕνα τραγοῦδι μυστικὸ
Καὶ μιὰ χρυσόχλωρη μυρτούλα.

Σ' εἶσ' ἡ Κοιμάμενη Βασιλοπούλα,
Μὰ δὲν κοιμᾶσαι μοναχὴ σου σύ,
Κι' ἄλλος ἐκεῖ δεξιὰ σου τὴ χρυσὴ
Τοῦ Ἔθνους καρτερεῖ αὐγούλα.

Σταυρὸς ἀστράφτει καὶ σπαθὶ σιμά του,
Ψυχῶν κοπάδι φτερουγίζει ἐκεῖ,
Ἀγίων μελίσσι γύρω κατοικεῖ
Κι' Ἄγγελοι ἀμόνουν στ' ὄνομά του...

Ἐκεινὸς εἶν' ἡ ἐλπίς μας ὁ Μεσσίας,
Ἐκεινὸς τοῦ Γένους ὁ ἐκδικητής
Ὅπου κοιμᾶται στὰ ὑπόγεια τῆς
Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Καὶ θὰ ξυπνήσῃ νὰ χαροῦν σιμά του
Κ' οἱ ὅσιοι μὲ τὰ πρόσωπα χλωμά,
Κ' οἱ Μάρτυρες στὰ στήθεια τὰ θερμὰ
Ἀπ' τὴν πορφύρα τοῦ αἱμάτου,

Καὶ σὲ ἄμποτε μὲ τόσους πονεμένους
Στὴν ὕστερη ὥρα πρὶν ἀναστηθῇς
Νὰ σ' ἀξιώσ' ἡ Χάρις νὰ βρεθῇς
Στὴ μυστικὴ χαρὰ τοῦ Γένους.

Ἐκεῖ κοιμᾶτ' ἐκεῖ, καιροὺς καὶ χρόνια,
Κ' ἡ συντροφιά του θενὰ γίνῃς σύ,
Μὰ ἡ ἀγνότης του εἶνε περισσὴ
Καὶ πρῶτα κι' ὕστερα κι' αἰώνια.

Καὶ σὲ βασιλοπούλα θὰ σ' ἀγνίσῃ
Μαρτύρων αἷμα, κι' ἄχνη καὶ φωτιά,
Κι' ἡ πρώτη τοῦ πολέμαρχου ματιὰ
Πρώτη γλυκὰ θὰ σὲ ξυπνήσῃ.

Παρηγοριὰ στὴ φτώχεια μας νὰ στείλῃ,
Τὸ δουλωμένο Γένος νὰ χαρῇ,
Ποὺ ἀπ' τὴ ματιὰ τοῦ ἥλιου καρτερεῖ,
Ὥρα τὴν ὥρα ν' ἀνατείλῃ...

ΣΤΙΧΟΙ

Εἰκόν' ἀχειροποίητη ποὺ στὴν καρδιά μου σ' εἶχα,
Κ' εἶχε γιὰ μόνο φυλαχτὸ μιὰ τῆς κορφῆς σου τρίχα.
Ὀνείρατα στὸν ὕπνο μου μαυροφτερουγιασμένα
Σὰν περιστέρι στὴ σπηλιὰ μ' ἐτάραξαν γιὰ σένα.
Κίνδυνο, μαῦρο σύγνεφο, ἡ μάγισσες μοῦ λένε,
Τ' ἀηδόνια αὐτὰ ποὺ κελαϊδοῦν μοῦ φαίνονται νὰ κλαῖνε.
Νὰ σὲ χαρῇ ἡ ἄνοιξη μαζὺ μὲ τὰ λουλούδια,
Ὁποῦνε σὰν ἀμέτρητα ζωγραφιστὰ τραγούδια.
Σύ στὸ σκολειὸ δὲν ἔμαθες νὰ γράφῃς ραβασάκια,
Στὰ χείλη σου τὰ ρόδινα ποῦ ταῦρες τὰ φαρμάκια ;
Στὰ μάτια τὰ ψιχαλιστὰ πῶχ' ὁ ἔρωτας καρτέρι,
Πόσο μεθύσι μέθυσα ἕνας θεὸς τὸ ξέρει.
Τὰ μάτια τὰ ψιχαλιστὰ γύρνα σὲ μὲ πουλί μου,
Ἀγάπη μου περήφανη, ἀγάπη διαλεχτή μου.
Κι' αὐτὸ τὸ μορφοδούλικο τὸ τιμημένο χέρι
Ἂν ἔσφιξε ἢ τόσφιξαν ἕνας θεὸς τό ξέρει.
Τὴ χάρι σου τὴ σπλαχνικὴ μὴ μ' ἀρνησῇς πουλί μου...
Ἀγάπη μου αἰώνια, ἀγάπη μου ὕστερνή μου !

† **Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης**

(*) Ὁ ἀλησμόνητος διηγηματογράφος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἔγραψε στὴν νεότητά του καὶ μερικὰ ποιήματα, στὴν δημώδη αὐτά, σκορπιστὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἐκ τῶν ποιημάτων του αὐτῶν, ἀρκετὰ ἀξίων λόγου, δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ δύο ἀνωτέρω.

(**) Τὸ ποίημα αὐτὸ τόγραψε ὁ Παπαδιαμάντης ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς βασιλοπούλας Ἀλεξάνδρας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1891.